

for at blive det, måtte man vide hvordan, og denne viden ansås i sig selv for at være af overnaturlig herkomst og guddommelig af natur. Den var ikke noget, mennesker havde fundet på.

Vor tids gnostikere

Alt dette gælder også mange af de religiøse grupper, der i dag samles om det okkulte - også de er gennemgående overbevist om, at dette ikke er noget, enhver kan begribe. Kun de særligt åndeligt begavede kan overhovedet begynde på okkultismens vej, for det er kun dem, som nogensinde vil fatte interesse for emnet. Alle andre er tilfredse med den daglige trummerum, at spise, sove og tilfredsstille seksualdriften.

Også vore dages mysterie-selskaber formidler hemmelige lærdomme, som kun gives direkte fra lærer til elev. Til tider formidles læren pr. post, som korrespondance-kursus, men princippet er det samme: det er ikke offentligt, og ikke enhver får lov til at høre det. Følelsen af, at den hemmelige lære er noget betydningsfuldt, understreges af, at eleven skal aflægge ed på at hemmeligholde sin viden, enten ved at gennemgå særlige ritualer, eller i det mindste ved at underskrive en erklæring om tavshedspligt.

Og målet er stadig det samme som på det Nye Testaments tid: at gøre den troende til en gud. Hovedformålet med okkultisme og satanisme kan stort set sammenfattes som "menneskets guddommeliggørelse". Det betyder ikke uden videre, at der er tale om samme mål, for det at være guddommelig opfattes som at være uden hæmninger, at kunne leve sig selv helt ud, uden nogen begrænsninger. Således bliver målet udformet meget individuelt, alt efter hvem man er.

Men sådan en idé om, at menneskets højeste mål er at blive guddommelig, forudsætter unægteligt et ganske bestemt syn på, hvad et menneske i det hele taget er, og hvad livet i denne normale, dagligdags verden egentlig går ud på. Derfor tager den hemmelige lære, som den okkulte elev skal tilegne sig, udgangspunkt i, hvad man anser for den rette indsigt i verdens natur.

Også denne forståelse af tilværelsen er gnostisk af karakter. Ligesom gnostikerne i oldtiden anser de moderne okkultister mennesket for at være en "guderest", som engang i tidernes morgen var et guddommeligt væsen. Så skete der et "syndefald", idet dette

guddommelige væsen af forskellige årsager blev indskrænket til menneske, sådan som vi ser det i dag: ikklædt kød og blod, med begrænset viden og magt. Derfor bør vi søge at vende tilbage til den oprindelige lykkeltilstand som guder - "at finde hjem", vil okkultisten kalde det.

Livet som et spil

Når eleven har tilegnet sig dette gnostiske livssyn, går undervisningen over i en anden og mere praktisk fase. Eleven skal nu bringes en ny måde at tale på, et andet sprog end det normale, dagligdags, som de fleste folk taler.

Det nye sprog har andre definitioner af ting og begreber, og en anden måde at lave sætninger på. Dette har en gennemgribende virkning på elevens måde at opfatte sin omverden på, for vi oplever tingene vidt forskelligt, alt efter hvordan vi taler om dem.

Enhver kan blot prøve at lægge mærke til den forskel, det gør i sindet, om man siger "gæstarbejder" eller "fremmedarbejder", om man siger "den argentinske regering" eller "det argentinske regime".

Elevens nye sprog er ikke forskelligt fra det gamle, sådan som f. eks. engelsk er forskelligt fra dansk. Andre mennesker kan ikke umiddelbart høre, at vedkommende udtrykker noget andet, end de hører - med mindre de selv er indviet i det samme, okkulte sprog. Således kan den okkulte indviende tale på to forskellige planer: et, hvor han tilsyneladende taler det sædvanlige sprog, som alle forstår, og (samtidig) et andet, som kun har mening mellem dem selv.

Det gnostiske livssyn - hvor mennesket anses for en "falden gud", der bør vende tilbage til fortidens herligheds-tilstand - er en afgørende drivkraft bag okkultismens virke. En anden og lige så betydningsfuld faktor er ønsket om magt over ens egen skæbne og over medmenneskene.

I okkultistens tankegang betyder magt "evne til at kunne foregribe begivenhedernes gang". Hvis man skulle udtrykke det i positive vendinger, kunne det siges således: "magt er evnen til at sætte sig et mål og nå det". Men for okkultisten inkluderer dette, at

hvis nogen eller noget udgør en hindring for mig på vejen til målet, så har jeg ret til at rydde hindringen af vejen.

I løbet af sin okkulte skoling begynder eleven lidt efter lidt at opleve samspillet mellem mennesker på en ny og anderledes måde. Han begynder at opleve, at folks adfærd ikke bare sker spontant, men at alle er brikker i et spil, hvor der bestandigt foretages udspil og modtræk. Før var eleven blind for denne sammenhæng, men nu åbner samtaler og øvelser langsomt hans øjne.

En ny personlighed

At dette har en dybtgående virkning på hans personlighed og adfærd, siger sig selv. Han er ikke som mennesker er flest, fordi han oplever sig selv og sin omverden anderledes end andre.

Langsomt er han i færd med at forlade hverdagens normale virkelighed. Den "normale" verden er for okkultisten fremmed og anderledes, så fremmed og anderledes, at han ikke ser sig i stand til at leve i den. Styrken af den nye indsigt afgør hans succes på den okkulte indvielses vej. Jo mere han formår at vende sin opmærksomhed bort fra den naturlige verden og hen mod den overnaturlige, jo bedre en okkultist er han.

Eleven forlader altså den livsform, som mennesker almindeligvis tager for givet. Et eksempel: enhver har været i en situation, hvor "naturen gik over optugtelsen". Pludselig blev man grebet af en bydende trang til at gøre noget, som nok stred mod takt og tone, men som man alligevel ikke kunne lade være med at gøre.

Hvis man tænker efter, vil man se, at der var en bestemt årsag til denne virkning. For den okkulte elev gælder det om at opøve sin sans for, hvordan man kan få andre til at reagere på en sådan pludselig indskydelse. Eleven skal lære at plante en impuls, der udløser en ønsket virkning hos et andet menneske.

På den måde bliver medmennesket en medspiller i et spil, hvis regler den dygtige okkultist bestemmer. Når først man har bragt sin medspiller til at rette sig efter reglerne, er det kun et spørgsmål om at foretage den rette serie af træk, så den anden tvinges til at følge hans vilje. Det hele kan sammenlignes med den måde, hvorpå en overlegen skakspiller kan "køre rundt" med

sin modstander, idet han tvinger ham til at gøre træk, han ikke ønsker - der levnes ham blot ikke andre muligheder.

Magi

På dette punkt bliver okkultismens nære slægtsskab med magien åbenbar. Det ligger forøvrigt i sagens natur, for magi er ligesom okkultisme et udtryk for trangten til magt.

I den magiske tænkemåde opfattes tilværelsen som en lang serie af uundgåelige begivenheder - og dybt i mennesket findes en konstant drift mod magisk tænkning; en stor del af vores barndom er domineret af denne måde at opleve verden på. De fleste mennesker har også som voksne oplevet episoder, hvor f.eks. frygten for, at noget bestemt skulle indtræffe, med en sær logik har tvunget de involverede til at gøre netop de ting, som førte til den frygtede begivenhed.

Man kan sammenligne det magiske livssyn med en film. Almindelige mennesker lever deres liv ligesom skuespillerne, der retter sig efter filmens manuskript. I magikerens (og okkultistens) øjne er der kun to reelle, handlende personligheder til stede i filmen, nemlig instruktøren og den tekniske assistent, som klipper filmen.

Disse to har mulighed for at tilrettelægge filmens handling, som de har lyst. De kan gå længere frem på filmen og fjerne de personer eller begivenheder, som de ikke finder passende. Og resultatet er ganske ubetvivleligt, at der med ét er sket en forandring i filmens virkelighed.

»Sort« eller »hvid« magi?

Magi farves af det formål, ud fra hvilket den anvendes. Hvis man bruger magi til at opnå noget positivt, kaldes det traditionelt for "hvid" magi. Hvis man bruger magi for at hæmme andre - evt. for at klippe dem væk fra livets filmstrimmel - kaldes det "sort" magi.

Anførselstegnene omkring betegnelserne "sort" og "hvid" skyldes, at denne vurdering jo sker fuldstændigt på magikerens egne præmisser. Hvis en magiker i tiden før 2. verdenskrig havde "klippet"

Adolf Hitler ud af historiens filmstrimmel, havde han så udøvet sort eller hvis magi? Det kommer udelukkende an på hans egen politiske holdning.

Magi bliver effektiv, når den rammer et andet menneskes lyst eller frygt. Hvis det lykkes for okkultisten at fascinere nogen, har han skabt mulighed for at kunne påvirke vedkommende magisk, at involvere ham i sit eget spil.

Dette gælder også i forholdet mellem en mere erfaren okkultist og hans elev: jo mere eleven er grebet af emnet, jo bedre kan mesteren lede ham til at bearbejde sin bevidsthed og føre den bort fra den dagligdags bevidsthed og ind i den overnaturlige.

Tilsvarende gælder det også, at hvis det lykkes for magikeren at skræmme en anden person fra vid og sans, vil frygten give ham lejlighed til at sætte en serie af reaktioner i gang, som får den anden til at handle, som magikeren vil, uden at vedkommende ved, hvorfor han gør det.

Samspelet mellem de to, okkultisten og hans "offer", kan sammenlignes med hypnose, men det er mere dybtgående end hypnose.

Den astrale verden

Den, der ønsker at begynde en karriere indenfor okkultismen, bliver nødt til at sætte sig ind i en række færdigheder.

Den første og mest grundlæggende er, at man nøgternt overvejer, hvilke evner, man reelt er i besiddelse af. Hvor har man sin styrke, og hvor har man sin svaghed? Hvilke særlige talenter har man eventuelt? Dette betyder ikke, at man nødvendigvis skal være usædvanlig fra begyndelsen, for langt de fleste mennesker kan blive magikere med større eller mindre succes, det er bare de færreste, der nogensinde ønsker at blive det.

Enhver magiker skal på en eller anden måde i kontakt med den overnaturlige, åndelige verden, hvad enten man nu kalder den for "de højere eksistens-planer" eller "astral-verdenen" eller noget helt andet. Mest træffende ville det være at tale om "ændrede, unaturlige bevidstheds-tilstande".

Der er flere forskellige måder at komme i forbindelse med denne anden verden på, og den omtalte selvransagelse har til formål at

sætte den begyndende okkultist i stand til at vurdere, hvilken måde, der er særlig effektiv for netop ham.

At man har opnået kontakt med den åndelige verden, kan man vide derved, at man bliver opmærksom på en slags "uvirkelighedsførelse": den normale virkelighed bliver ligesom en smule tåget og uklar, og man begynder at fornemme et andet slags syn med klarere, mere intense farver, en anden slags hørelse med nye harmonier og klange - og sommetider også andre lugte, der er mere mættede end de sædvanlige. Lidt efter lidt er det, som om man træder ind i et andet landskab, en anden verden, op på en anden planet.

Megen litteratur indenfor science-fiction genren bevæger sig omkring temaet "Jorden, en fremmed planet" for at kunne give læseren et indtryk af, hvordan en sådan "astralrejse" opleves. Her beskrives overgangen til ånde verdenen som en rejse i rummet, eventuelt tiden.

Et andet eksempel på litteratur, der såre let lader sig tolke som en allegori om overgangen til ånde verdenen, er børnebogen "Alice i Eventyrland". Den begynder med, at Alice sidder ved en sø og keder sig og drømmer sig lidt væk. I denne sindstilstand kaster hun småsten i vandet, og ringene, der dannes på vandoverfladen, bliver "udløseren" af den følelse af uvirkelighed, hun oplever, umiddelbart før hun begiver sig ind i Eventyrland.

Andre sanser

Vore sanser er vore forbindelses-linier til den verden, der omgiver os. Således er man nødt til at ændre sin normale måde at sanse på, hvis man ønsker at forlade den normale virkelighed. Samtidig laver man om på sin normale bevidsthed.

Okkult litteratur taler i den forbindelse om ESP, hvilket er en forkortelse for "ekstra-sensorisk perception", dvs. "oversanselig erkendelse". Denne betegnelse benyttes også af den forskning, der beskæftiger sig med den menneskelige psykes grænseegne, de såkaldte psi-fænomener.

Men her, blandt okkultister, betegner udtrykket derimod en højere og bedre bevidsthedsform, som okkultisten kan fremelske hos sig selv - og som til syvende og sidst er rent subjektiv.

Disse ændrede bevidstheds-tilstande opleves ofte af almindelige

mennesker i form af tilfældige og glimtvisse episoder, hvor man befinder sig i en stemning, der minder om tilstanden mellem vågen og drøm. Netop tidspunktet, hvor man slumrer ind, omfattes med stor interesse af okkultismen, fordi det giver mulighed for målrettet påvirkning af sindet. Selve drømmene i nattens løb er også vigtige: de giver et første indtryk af, hvem man er på vej til at blive.

Udtrykt i gængs psykologisk sprogbrug betyder alt dette, at magikeren søger at ændre balancen mellem sin bevidsthed og sin underbevidsthed. I overgangen mellem bevidsthed og underbevidsthed ligger dét, man kalder for "randbevidstheden".

For den begyndende magiker gælder det om at arbejde sig gennem randbevidstheden, for at han kan begynde at orientere sig om de tendenser og muligheder, der ligger og venter der, i hans eget sinds kælderetage. Efter normale begreber er dette en stræben efter at blive mentalt syg, nærmer betegnet at fremelske en psykose i sig selv.

I okkult sprogbrug siger man, at magikeren begynder med at skærpe sin evne til at opfatte den astrale, åndelige verden. Lidt efter lidt bliver de alternative farver, lyde og lugte mere sammensatte. Det andet landskab begynder at tage stedse mere form. Rumhelten fra science fiction bogen nærmer sig den fremmede planet og gør klar til landgang; Alice hvirvler ned i søen gennem en brøndlignende tunnel, indtil hun stopper op og kan begynde at orientere sig i Eventyrland.

De astrale væsener

Når magikeren først har taget skridtet ind i astralverdenen (og har gjort sig fortrolig med måden at gøre det på), vil han snart begynde at opfatte tilstedeværelsen af forskellige "entiteter", åndelige væsener, som hører til i den anden eksistensform.

I den okkulte litteratur opfattes de som intelligens-væsener, der hver især har deres kendetegn og særpræg. De er ikke uden videre uafhængige af okkultistens person, for de tiltrækkes af de særlige evner, som besiddes af hans "astralbevidsthed" (eller hans genius, som den alternative bevidsthed også kaldes). Det er således ikke tilfældigt, hvilke entiteter, han møder på sin vej, eller hvornår

han møder dem. Således træffer Alice på én række ejendommelige figurer, der driller hende, men som hver især ender med at være hende til hjælp.

For magikeren er det afgørende, om han kan finde ud af entitetens navn, når han møder den. Når han gør det, afslører han nemlig samtidig dens hele funktion og identitet - han "afkoder" den så at sige. Derefter må entiteten blive hans lydige tjener.

Normalt vil en entitet søge at skjule sin sande identitet, hvilket betyder, at magikeren står overfor en ny opgave, hver gang han ønsker kontakt med en entitet. Gennem samtale med entiteten må han søge at afsløre dens forklædninger, som ofte kan bestå af mere end ét lag. Han må gennemskue dens bedrag og kunstgreb.

Når den okkulte elev er blevet indøvet i astralrejser og har lært at begå sig blandt entiteterne, er den næste færdighed, som han skal erhverve sig, at invitere entiteter ind i den normale, dagligdags virkelighed.

Ved hjælp af særlige ritualer lokker man så at sige entiteter ind i den normale verden, og fremkalder derved en "materialisation", som det hedder i okkult sprogbrug, når magikeren fremmaner en ånd.

Endvidere skal eleven sætte sig yderligere ind i den okkulte symbolik (som udgør en vigtig del af de fornødne ritualer), som sammen med endnu et sæt af færdigheder (som ikke behøver at blive opregnet her) udgør det "pensum" af viden, som skal sætte eleven i stand til at fungere som aktiv magiker i den dagligdags verden.

Han er nu i stand til at indtage rollen som den mere erfarne spiller i forholdet til sine medmennesker og kan involvere dem i rækker af uundgåelige begivenheder, når han ønsker det.

Den viderekomne okkultist

Begyndelsesgrundene i uddannelsen i okkultisme kan beskrives som elevens generelle introduktion til magiens arbejdsområde. Denne indføringsfase har sin "lille tabel", som består i indlæringen af astralplanets indvirkning på den normale, dagligdags virkelighed.

Den "store tabel" består derimod i, at eleven skal lære at påvirke den astrale verden fra resterne af sin normale virkelighed, dét som er tilbage af den gamle daglig-verden, efter at han har stif-

tet bekendtskab med den overnaturlige verden.

Pointen består ikke i, at okkultisten "rejser frem og tilbage" mellem to verdener, men deri, at skellet mellem dem brydes ned. Resultatet skulle gerne blive, at den astrale virkelighed får overtaget, mens den normale verden lidt efter lidt svinder hen og bliver til intet.

Når det er opnået, har okkultisten ført sit løb til ende, hans indre fantasiverden har erstattet virkeligheden for ham. En psykiater ville formodentlig sige, at han nu er blevet opslugt af sin psykose; under alle om stændigheder er det et faktum, at de store okkultister - som f.eks. Aleister Crowley, Madame Blavatsky og G.I. Gurdjieff - endte deres liv som menneskelige vrag.

Efterhånden som den erstatning af virkelighed med fantasi, som okkultisten tilstræber, bliver en realitet, vil han ofte udvikle en stedse voksende modvilje mod almindelige mennesker.

Okkultismen hævder, at denne modvilje er et udtryk for, at eleven er i færd med at udvikle sig til en stærkere personlighed; men dette er et noget tvivlsomt standpunkt. Den okkulte oplæring har i grunden til hensigt at fremprovokere elevens indre "Mr. Hyde", den egoistiske og uhæmmet brutale del af hans personlighed, som hidtil har været trængt tilbage af "Dr. Jekyll", hans civiliserede og sociale personlighed.

Impulser fra underbevidstheden

Udtrykt på dagligsprog kan det siges således: et menneskes facade og den identitet, som knytter sig til denne facade, har en slags overordnet kontrol med de sansindtryk, dets bevidsthed absorberer, og med de følelsesindtryk, den modtager fra kroppen.

Desuden har "facaden" også hånd i hanke med, hvorledes alle disse indtryk bliver bearbejdet i bevidstheden, hvorledes de bliver forstået og eventuelt omsat i handling.

Men nu og da oplever vi alle, at tendenser fra et mere primitivt lag i ens personlighed sætter sig igennem i form af en indskydelse, der kræver handling - "der fór en djævel i mig", kan vi finde på at kalde det bagefter. Det er sådanne impulser, der kommer fra underbevidstheden.

Små børn er eksempler på mennesker, der helt lever på underbevidsthedens præmisser: de er uhæmmet optaget af deres egne, umiddelbare behov og reagerer vredt og højlydt, hvis disse ikke indfries. Det er meget uskyldigt, så længe der er tale om småbørn, men det bliver særdeles betænkeligt, hvis et voksent menneske begynder at lade sig lede af underbevidsthedens bud.

Faktisk har vi alle mere end én "Mr. Hyde" i vores sinds dybder. Den okkultist, som ikke kan begå sig i den normale verden, blandt almindelige mennesker, vil ofte føle sig tiltrukket af muligheden for at knytte sin selvforståelse til en af disse "Mr. Hyde"-skikkelser, frem for at fortsætte med sin gamle "Dr. Jekyll"-personlighed.

I det øjeblik, hvor en "Mr. Hyde" har overtaget kontrol-funktionen med hensyn til okkultistens bevidsthed, som normalt udføres af hans "facade" - da kan man sige, at han har gjort det, som i okkultismen kaldes at forskrive sin sjæl.

Rituel magi

Efter at dette afgørende skridt er taget, får den okkulte interesse og den magiske virksomhed ofte en decideret satanistisk drejning.

På de mere avancerede stadier af den okkulte uddannelse kommer eleven til den rituelle magi. De okkulte ritualer er en slags "bevidsthedskort", som skal give eleven adgang til særlige dele af den overnaturlige, astrale verden. Hver for sig gør de det så at sige lettere at møde én type entiteter frem for en anden.

I selve den okkulte uddannelse ligger en vis uundgåelig prægning af eleven. Dette gælder i og for sig enhver uddannelse: en datalog ender selvsagt med at have en anden viden end en teolog. Og ligesom datalogen lærer at bruge et indviklet, matematisk symbolsprog, og teologen lærer at forstå og benytte kirkelige symboler og tankegange, således lærer den okkulte elev (som efterhånden er ved at være temmelig veluddannet) at forrette et særligt sæt af ritualer.

Det har tidligere været nævnt i dette hæfte, at vore sanser er forbindelseslinierne til verden omkring os, og at okkultismen tilstræber en skærpelse af sans-apparatet til ESP og ændrede be-

vidstheds-tilstande. På de senere, mere fremskredne trin indenfor okkultismen bliver der nu tale om, at denne skærpelse af sanserne overfor den overnaturlige virkelighed bliver forbundet med evnen til - som en viljesakt - at foretage den kontrol, som facade-personligheden normalt foretager.

Men eftersom "jeg" har forskrevet mig til "Mr. Hyde", er det i grunden ham, som lærer sig at beherske såvel mine sansninger som min bevidstheds-oplevelse af dem. Okkultisten bliver i stand til at lade ekstreme sansefølelser gennemstrømme sin krop og sjæl, han kan svælge i følelser alt efter behag.

Nu er han rede til for alvor at blive sluppet løs i den del af okkultismen, som har med rituel magi at gøre.

Det turde være velkendt, at den største belastning af det menneskelige sanses-apparat og den kraftigste aktivering af vores følelsesregister sker i forbindelse med sexualiteten. Sexualdriften er så at sige den eneste universal-nøgle til den astrale verden, det eneste middel der til enhver tid kan bringe enhver okkultist over i den overnaturlige virkelighed - uanset hans specielle evner og uanset hvilken retning hans oplæring har forløbet efter.

Fjernelse af seksuelle hæmninger

Det sataniske element i den rituelle magi forudsætter bl.a. at magikeren skal fjerne de grænser for hans seksuelle udfoldelser, der førhen har været sat af hans moral eller personlige etik.

En af de første lænker, der skal brydes, er ideen om et stedsevarende livsfællesskab mellem mand og kvinde. Desuden skal magikeren fjerne de hæmninger, der eventuelt indskrænker hans seksuelle forhold til kun at omfatte mennesker af det andet køn.

Det sidstnævnte krav er en konsekvens af den gnostiske lære, der hævder, at Gud er tvekønnet; ifølge gængs satanistisk livssyn er det menneskets opgave at blive som Gud.

Den mandlige satanist begynder nu at "sexualisere hverdagen", dvs. han søger efter kvindetyper, der nyder at blive set på med begær. Han lægger mærke til, hvilke dele af kvindeskroppen, der pirrer hans seksualitet med størst styrke.

I satanismens verden er kvinden et objekt for mandens begær. Hen-

des kvindelighed består netop i, at hun er seksuelt eftertragtel-sesværdig. Manden er entydigt en jæger, og kvinden er ligeså entydigt hans vildt.

Den mandlige satanist udsøger sig en kvindelig partner, der er villig til at lade sig indvie som magiker og satanist. Hendes særlige vej ind i satanismen består i, at hun skal erkende den tilknytning til materien, som er kvindelighedens særkende, ifølge satanismens menneskesyn.

Denne tilknytning fremstilles symbolsk i ritualerne, f.eks. ved at kvinden lænkes. Hun skal lære at forstå sig selv som en "ambolt", hvis funktion er at blive slået. Hun skal finde sin indre "Mrs. Hyde", idet hun samlers alle sine masokistiske træk til en omfattende livsholdning.

På den måde udgør hun den mandlige satanists mulighed for frelse. Hans frelsesvej går nemlig gennem materien, og det vil altså sige kvinden.

Dette er et eksempel på satanismens utallige modsigelser af den kristne tro, ifølge hvilken det er ånden alene, der frelser. At denne modsigelse bygger på en misforståelse (den Hellige Ånd ligger netop ikke i fjendskab med den materielle verden ifølge Bibelen - i skabelsesberetningen er Guds Ånd med til at skabe verden), afslører et vigtigt træk i satanismens karakter: det er ikke uden grund, at Satan kaldes løgnens fader.

At blive Gud eller dyr

Manden skal lære at forstå sig selv som ånd, og gennem det rituelle samleje skal ånd og materie forenes, hvorved frelsen vindes i satanistisk forstand.

Samlejet foregår under åbenlyst sado-masokistiske former: manden knytter kvinden til materien ved at lænke hende for at forløse hende til hendes egentlige bestemmelse, at blive hans "ambolt". Dette er forudsætningen for, at hun kan bringes forbi sine kulturelt og opdragelsesmæssigt betingede hæmninger.

Kvindens mulighed for at blive frelst øges, jo mere hun fornædres og jo mere hun oplever fornædrelsen som erotisk kropsbevidsthed. Tilsvarende øges mandens mulighed for frelse, jo mere han begærer

kvinden gennem denne proces, hvor han har frit spil overfor hende med hensyn til sine egne sadistiske tilbøjeligheder.

Således forudsætter manden og kvinden hinanden i dette satanistiske symbolspil, på samme måde som hammer og ambolt forudsætter hinanden.

Målet med den okkulte elevs oplæring og uddannelse nås, når han til sidst forskriver sin sjæl til entiteten Satan.

Det, som stilles ham i udsigt som vederlag for hans sjæl, er, at Satan vil gøre ham enten til gud eller dyr. Men det bliver altså med magikerens menneskelighed, hans sjæl, som betaling.

Den okkulte og satanistiske uddannelse forudsætter som regel, at mesteren i perioder får råderet over elevens person. Ofte er mesteren en mand og eleven en kvinde.

Et afgørende vendepunkt indtræffer på et tidspunkt i uddannelsesforløbet, hvor eleven overlader den totale råderet over sin person til mesteren, så at eleven giver sig ubetinget over til ham. Herved bliver det muligt for mesteren at samle de tendenser, der ligger bag elevens efterhånden underminerede dagligdags personlighed for så at fastfryse dem i et nyt mønster, i en ny satanisk identitet.

I Danmark findes der mellem to og tre hundrede mennesker, der bekendt sig som satanister. Af indlysende grunde er der ikke tale om nogen massebevægelse. - Derimod er antallet af danskere, der føler sig tiltrukket af okkultisme i én eller anden form, meget stort, og det vokser i disse år. I det hele taget øver okkult livssyn og okkulte forestillinger en stadigt voksende indflydelse på vor kultur.

Indhold:

Oldtidens mysterie-samfund	side 1
Vor tids gnostikere	- 2
Livet som et spil	- 3
En ny personlighed	- 4
Magi	- 5
"Sort" eller "hvid" magi?	- 5
Den astrale verden	- 6
Andre sanser	- 7
De astrale væsener	- 8
Den viderekomne okkultist	- 9
Impulser fra underbevidstheden	- 10
Rituel magi	- 11
Fjernelse af seksuelle hæmninger	- 12
At blive Gud eller dyr	- 13